

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DEMONII, RUGĂCIUNEA, POSTUL ȘI VINDECAREA

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII (Vindecarea lunaticului)

†) SF. GHEORGHE PELERINUL
SF. MC. MIRON PREOTUL,
STRATON ȘI CIPRIAN

«Prieten bun câștigă-ți plânsul
și „rugăciunea lui Iisus”,
Căci plânsul stinge focul veșnic,
iar ruga te înalță sus.»

Sf. Cuv. Ioan Iacob de la Neamț

Sfânta Evanghelie din Duminica a 10-a după Rusalii ne prezintă vindecarea unui lunatic sau epileptic, a unui copil care nu putea să-și mai conducă nici trupul și nici sufletul după propria-iI voință. Multa suferință a copilului l-a făcut pe tatăl acestuia să vină, într-un final, la Mântuitorul Iisus Hristos pentru a-I cere vindecarea după ce, mai înainte, încercase și la ucenicii Săi, dar aceștia nu au putut să-l vindece pe copil.

Sfântul Ioan Gură de Aur, în „Omiliile la Matei” LVII, 3 spune: „Tatăl vine la Iisus și, de față cu toți oamenii, vorbește împotriva ucenicilor Lui, spunând: L-am adus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece. Hristos, însă, în fața mulțimii întregi, scapă pe ucenici de învinuirea adusă și arată că vina cea mare o are el, tatăl copilului, spunând: O, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi! Nu adresează aceste cuvinte numai tatălui copilului, ca să nu-l rușineze, ci tuturor iudeilor.”

Dumnezeu îngăduie încercări în viața omului, cum ar fi boala sau necazurile, pentru a-l trezi din indiferență sau din superficialitate spirituală, spre a dobândi o credință mai vie, mai puternică, mai fierbinte. Dacă omul nu are credință puternică în Dumnezeu, el este înclinat să creadă că demonii nu pot fi biruiți, că boala nu

poate fi vindecată, că totul este pierdut, fără scăpare, fără nicio posibilitate de schimbare în bine a unei situații grele.

Când omul are credință puternică în Dumnezeu, nu mai este singur, bazându-se pe propriile sale puteri, ci este împreună Dumnezeu, Care prin harul Său este prezent în om.

În Evanghelia de astăzi vedem că Iisus mustră necredința oamenilor care, slăbind în credință, și-au pierdut simțul compasiunii și al comuniunii, așteptând adesea vindecări miraculoase care fascinează privirea, dar nu le schimbă trăirea, care îi fac mai curioși, dar nu mai credincioși.

Cât de important este să avem părinți, frați, prieteni rugători și credincioși! Cât de importante sunt credința, postul și rugăciunea. Cuviosul Paisie Aghioritul spunea că: „Tinerii trebuie să se încreadă în Dumnezeu pentru a se cinsti, deoarece bunul Dumnezeu, ca un Părinte Iubitor, acționează acolo unde noi, omenește nu putem face nimic.”

Hristos Domnul a spus: „Lăsați copiii

să vină la Mine și nu-i opriți!” (Matei 9, 14), iar, în Evanghelia de astăzi, „Aduceți-i la Mine” (Matei 17, 17) este un îndemn pentru noi toți să aducem copiii la Hristos, nu numai când se îmbolnăvesc, dar mai ales când sunt sănătoși, pentru a nu se îmbolnăvi. Să-i creștem în dreapta credință de mici și să cultivăm în sufletele lor virtuțile creștinești. Să-i aducem la biserică pentru a se împărtăși cu Sfintele Taine. Să le citim din Sfânta Scriptură și din viețile Sfinților Părinți, care să devină repere și modele în viață pentru ei.

Iar noi, creștinii, trebuie să devenim cât mai des „Măinile iubirii milostive a lui Hristos”, care alină suferința celor bolnavi, săraci și singuri, pentru a arăta că sănătatea este dar de la Dumnezeu și trebuie cultivat și păstrat sau recuperat dacă l-am pierdut. Și, să nu uităm, că „Postul frumos este cel ce se bucură de mâncare puțină și simplă și nu caută să placă oamenilor” (Talasie Libianul).

Amin! ✕

Pr. Ioan Emil Gheorghe

SFINTELE DE LA MĂNĂSTIREA VĂRATIC

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 1 iulie 2025, a hotărât canonizarea în anul 2026 a 16 femei cu viață sfântă - mucenite, monahii, soții de domnitori, mame de sfinți și mărturisitoare – dintre care astăzi le vom pomeni pe scurt pe trei dintre ele: Sfânta Cuvioasă Elisabeta (Safta) Brâncoveanu, Sfânta Cuvioasă Nazaria de la Văratice, Sfânta Cuvioasă Olimpiada de la Văratice.

Ce au în comun cele trei sfinte?

În primul rând toate trei au viețuit în obștea Mănăstirii Văratice. În al doilea rând, toate trei vor fi prăznuite în aceeași zi : 17 august, la fel ca Sfântul Gheorghe Pelerinul. Deci, începând cu anul 2026, în calendar și sinaxar vor fi 5 sfinți de la Mănăstirea Văratice (la cei 4 se adaugă și Sf. Cuv. Iosif de la Văratec) care vor fi prăznuiți în 16 și 17 august. Probabil va fi singura mănăstire din România cu 5 sfinți care au viețuit în acel loc.

Sfânta Cuvioasă

Elisabeta (Safta) Brâncoveanu

Safta s-a născut în anul 1776 în familia de mari boieri moldoveni Balș, fiind fiica vornicului Teodor Balș (1743-1810) și a Zoitei (Zoe Ruset-Rosetti). Copila a primit în Moldova o educație aleasă, studiind mai multe limbi și „mai cu seamă în limba elinică au fost unică din sexul său, în veacul său și în nația sa”, fiind „model de toate zilele, în toată privirea la toate fiicele nației române”.

În anul 1793 s-a căsătorit cu banul Grigore Brâncoveanu din Țara Românească. Cuplul nu a avut copii, dar a înfiat o fetiță, pe Zoe Mavrocordat, fiica Catrinei Mavrocordat, soră a Saftei, în martie 1824.

Banul Grigore și Băneasa Safta Brâncoveanu s-au îngrijit de biserica Sfânta Treime din Brașov, de mănăstirea Bistrița, Vâlcea, de mănăstirea Viforâta, pe peretele căreia se găsesc portretele votive ale celor doi soți și s-au ocupat de reconstruirea Bisericii Domnița Bălașa. În aprilie 1832, banul Grigore a trecut la cele veșnice și a fost înmormântat la Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, alături de strămoșul său direct pe linie paternă, Constantin Brâncoveanu.

Băneasa Safta a rămas singură și în 8 iunie 1832 îi scria mitropolitului Veniamin Costache: „Amar mie, prea sfinte părinte,

că sabia ascuțită a pătruns ticălosul meu suflet”.

Între anii 1835 și 1838 băneasa Safta Brâncoveanu s-a ocupat de transformarea în realitate a visului celor doi soți de a ridica un spital pentru nevoiași, în care oricine să poată fi tratat fără să plătească. Academicianul Constantin Bălăceanu Stolnici, înrudit prin strămoși cu Brâncovenii, care, ca medic, a lucrat în acest spital, spunea: „În același timp, unul dintre cele mai frumoase lucruri care ne-au rămas de la Safta Brâncoveanu este Spitalul Brâncovenesc. Ea a vrut să ajute oamenii săraci. Biserica Domnița Bălașa avea deja un cămin de bătrâni. Avea la un moment dat și o mică școală, dar nu era suficient acest orfanodrom pentru vi-ziunea filantropică pe care a avut-o Safta Brâncoveanu, și atunci s-a gândit să facă și un spital. A fost un spital interesant, pentru că prima grijă pe care a avut-o a fost să fie un loc în care să nu se plătească. Deci, era un spital privat. Nu era finanțat de stat. Se autofinanța prin moșiile pe care le-a primit. Safta Brâncoveanu a organizat acest așezământ de îngrijire a sănătății ca spital de urgență, unul care avea și secție de chirurgie și care a evoluat după aceea.”

Mama Saftei, schimonahia Elisabeta Balș, era deja la mănăstirea Văratice și aceasta o vizita cu siguranță din când în când. Pe la 1840, Safta Brâncoveanu a intrat și ea în monahie și apoi, la scurt timp, în schimonahie în soborul mănăstirii Văratice.

Schimonahia Elisabeta a murit în anul 1857 în chilia sa din mănăstire, fiind îngropată, după cum și-a dorit, „afară în curtea bisericii”. Tot după dorința sa, a fost invitat mitropolitul Neofit Scriban. Osemintele sale se găsesc astăzi în osuarul de sub altarul bisericii Adormirea Maicii Domnului din mănăstirea Văratice.

Sfânta Cuvioasă Nazaria de la Văratice

Originară din Brașov, viața Schimonahiei Nazaria a fost încercată încă din tinerețe.

După ce s-a căsătorit și a adus pe lume doi copii, și-a pierdut soțul, iar la scurt timp, și cei doi fii.

Rămasă singură, a ales să-și dedice viața slujirii lui Hristos, intrând în viața monahală. Primele trepte duhovnicești le-a parcurs la Schitul Scânteia din Vrancea, unde a fost tunsă rasoforă sub numele de Natalia, iar mai târziu, la Schitul Bonțești, a primit marea schimă și numele de Nazaria.

Căutând o viață de și mai adâncă nevoiță, s-a retras în ținutul Neamțului, la Schitul Pârâul Carpenului (Pipirig), unde l-a cunoscut pe părintele Iosif Pustnicul. Acesta a mutat obștea monahală la poalele Ceahlăului, la Schitul Durău, loc ce avea să devină o cunoscută sihăstrie de maici. Aici, maica Nazaria a petrecut paisprezece ani în post, rugăciune și ascultare, câștigând respectul comunității și devenind egumenă. Prin blândețea și înțelepciunea ei, a fost iubită ca o adevărată mamă duhovnicească.

În anul 1788, după înființarea Mănăstirii Văratice, Cuviosul Iosif a adus-o pe schimonahia Nazaria la noua mănăstire, încredințându-i conducerea obștii. Astfel, a devenit prima stareță a așezământului, asumându-și cu smerenie și dăruire organizarea și călăuzirea duhovnicească a viețuitoarelor. Timp de 26 de ani, a condus mănăstirea cu discernământ și har, având sprijinul Cuviosului Iosif și sub ocrotirea Maicii Domnului.

Prin eforturile sale, Mănăstirea Văratice a devenit o vatră de viață monahală înfloritoare, adunând peste o sută de maici. După ce a așezat toate cu rânduală și pace, schimonahia Nazaria a trecut în anul 1814 la cele veșnice, lăsând în urmă o comunitate puternică, de peste o sută de maici, și bine întemeiată. **(Informații – doxologia.ro/ Ziarul Lumina) ❖**

SFÂNTUL GHEORGHE PELERINUL ASCETUL MIREAN, OCROTITOR AL ORAȘULUI PIATRA NEAMȚ

Pe nevoitorul cel mare și următorul sihaștrilor, pe fericitul pelerin al lui Hristos
în cântări să-l cinstim, strigându-i cu evlavie: Sfinte Gheorghe, prin rugăciunile tale,
luminează calea vieții noastre! (Troparul Sfântului Gheorghe Pelerinul)

Un om simplu, fără multă carte, însuflețit de dragostea față de Dumnezeu, care a petrecut o viață de călugăr, de ascet chiar, printre oameni, devenind povătuitor de suflete pentru mulți călugări și îndrumător al unor stareți, cum ar fi Ioanichie Moroi de la Sihăstria.

S-a născut în anul 1846, în Șugag (astăzi în jud. Alba) din părinți binecredincioși, pe vremea când Transilvania făcea parte din Imperiul Habsburgic. Încă din fragedă vârstă mâncapuțin, postind, și iubea singurătatea, având o mare bucurie să se roage în biserica satului, mai mult noaptea. După ce a deprins cititul, se ruga cu Psaltirea, până a învățat-o pe de rost.

La vârsta de 24 de ani, se căsătorește cu Pelaghia, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu 5 copii. Ca soț și tată nu și-a neglijat deprinderile sale duhovnicești. Fiind milostiv și lipsit de lăcomie, în toată vremea miluia pe cei săraci, deși el însuși trăia în sărăcie. Tuturor le spunea cu încredere și pace: „Nu vă tulburați, are grijă Dumnezeu să ne hrănească; datoria noastră este să ne rugăm fără încetare și să facem voia Lui”.

După 14 ani de căsnicie, în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, a luat hotărârea să meargă la Ierusalim, ca pelerin, împreună cu mai mulți țărani din satul său. Luând cu sine Evanghelia și Psaltirea, a mers pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Acolo a rămas patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru Dumnezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi s-a dus și la celelalte Locuri Sfinte: Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor. La peștera Sfântului Xenofont s-a

întâlnit cu un pustnic, care i-a prorocit că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în lipsă, sărăcie și rugăciune neîncetată; numai astfel avea să-și mântuiască sufletul său și să aprindă evlavie în inimile multor oameni.

A rămas 40 de zile în nevoiță aspră și post, cu multe ispite de la diavolul, în pustia Egiptului de Sus. Uneori îl speria vrăjmașul cu năluciri de fiare și șerpi veninoși, alteori îl chinuia cu foamea, cu setea, cu arșița și cu țăntarii. Odată, diavolul i-a tot aruncat căciula de pe cap, vrând să-l pornească spre mânie, dar viteazul nevoitor a hotărât să o lase jos și a făgăduit lui Dumnezeu că, până la moarte, va umbla cu capul descoperit. Apoi diavolul i-a aruncat și bocancii, încât nu mai avea cu ce să se încălze. Iar nebiruitul ostaș al lui Hristos a cerut de la Dumnezeu darul să umble toată viața sa desculț, atât vara, cât și iarna.

S-a întors la Ierusalim, unde s-a închinat la Mormântul Domnului. Cum a intrat în biserică să aprindă lumânarea la Sfântul Mormânt, acesta s-a aprins singură în mâna sa.

După ce a mers în pelerinaj și la Sfântul Munte Athos, s-a întors în satul său, după trei ani de când plecase.

Mergea din biserică în biserică, unde se ruga aproape toată noaptea, umbla desculț și cu capul descoperit, postea, cutreierând prin părțile Sibiului, Făgărașului și Brașovului. Aproape în fiecare an făcea câte un pelerinaj la Ierusalim, călăuzind cetele închinătorilor.

În anul 1895, dreptcredinciosul Gheorghe se așază la Piatra Neamț, într-o cămăruță în turnul clopotniță al bisericii Sf. Ioan domnesc, ctitorie a Sf. Voievod Ștefan cel Mare. Curând ajunge cunoscut

de preoți, călugări și mireni, care îl prețuiau ca pe un adevărat om duhovnicesc.

Noaptea dormea cel mult trei ore în chilia sa din turn, apoi, în biserică, înălța rugăciuni către Dumnezeu și făcea sute de metanii. Ziua străbătea străzile orașului, șoptind neîncetat psalmi, desculț și cu capul descoperit, vara și iarna. Nu se întorcea până nu sfârșea toată Psaltirea de rostit într-o zi. Lunea, miercurea și vinerea nu mânca nimic, până a doua zi. În celelalte zile mânca o dată pe zi. Vorbea cu oamenii numai despre Dumnezeu și viața duhovnicească, purtând totdeauna în brațele sale fie Evanghelia, fie Psaltirea.

Cumpăra câte un sac de pâine pe care îl împărțea săracilor, iar cu bănuții îi miluia pe cei nevoiași.

Toate mănăstirile dimprejur îi erau dragi, dar mai ales Bistrița, unde era icoana Sfintei Ana. Aproape de mănăstirea Sihăstria, moșul Gheorghe și-a săpat pentru nevoiță o groapă, în care se ascundea, rugându-se aproape toată ziua; întorcându-se în mănăstire, spunea plin de mulțumire părintelui Ioanichie, starețul: „Astăzi am fost în cer!”.

La aceste mănăstiri mergea adeseori pentru rugăciune și să-i întâlnească pe părinții duhovnicești, la care avea multă evlavie și care, la rândul lor, îl primeau pe bătrân ca pe un sfânt, mulți dintre ei fiindu-i chiar ucenici și alegând cinul îngeresc mișcați de sfințenia vieții bătrânului.

Odată, Moșul Gheorghe voind să meargă cu trenul spre Roman, s-a urcat fără bilet în vagon, căci nu avea bani. Conducătorul, care din întâmplare nu-l cunoștea, l-a coborât din tren la prima stație, deși călătorii care-l cunoșteau l-au rugat să-l lase să ajungă la Roman. Bătrânul a plecat pe marginea căii ferate, zicând: „Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Însă, când să plece trenul, acesta nu mai pornea deloc. Au schimbat locomotiva; au schimbat conducătorul, dar trenul nu pornea. Atunci unul dintre funcționarii gării a zis: „Ați dat jos din vagon pe Moșul Gheorghe? De aceea nu poate pleca trenul. Acela este un om sfânt. Duceți-vă și-l chemați înapoi.” Au alergat îndată după el, l-au adus, l-au urcat în vagon și imediat a pornit trenul din gară.

O altă minune, istorisită de Părintele Ilie Cleopa, s-a săvârșit la Târgu Neamț. O evreică tânără nu putea să nască și era gata să moară, deși mulți doctori au fost chemați. Atunci rudele ei au venit la Moșul Gheorghe și l-au chemat să se roage pentru ea. Când dreptcredinciosul Gheorghe a deschis ușa casei ei, a strigat: „Deschide-te, cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Și îndată s-au deschis legăturile ei și a născut, iar Sfântul a venit

și i-a făcut cruce pe cap copilului și a spus: „Să fie al lui Hristos!” Și s-a făcut sănătoasă și s-a botezat și ea și copilul și i-a pus numele Gheorghe, după Moșul Gheorghe. Și s-au botezat atunci toate rudele femeii din Târgu Neamț.

În anul 1914 fericitul Gheorghe îi spunea tatălui Evdochiei Ștefan că va începe război, dar să nu se teamă, că se va întoarce sănătos de pe front, însă fratele lui nu se va întoarce întreg. Și într-adevăr așa a fost, acela s-a întors sănătos, iar fratele lui a venit fără o mână din război.

Maica Zenovia Iacov de la Mănăstirea Văratice amintea că Sfântul i-a prorocit ce avea să i se întâmple în viață și că va deveni monahie. Starețului Ioanichie Moroi i-a profețit, cu mai mult de 25 de ani înainte, necazurile prin care avea să treacă atât el, cât și obștea Sihăstriei Secului.

Ziua morții și-a cunoscut-o de mai înainte, arătând-o prin cuvinte prorocști: „O să mor când s-or tulbura popoarele și, la moartea mea, va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară.” Aceste cuvinte s-au adevărat când, în anul 1916, de praznicul Adormirii Maicii Domnului, trupul Sfântului a fost găsit răposat, tocmai când țara intra în război iar clopotarul bisericii Sfântului Ioan din Piatra Neamț urca să tragă clopotele. La îngroparea lui s-au aduna mulțimi nenumărate, fiecare căutând să ia o ultimă

binecuvântare de la cel adormit și cerându-i rugăciune de mijlocire către Dumnezeu. A fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț, cu același cojoc rupt, desculț, fără acoperământ pe cap, cu toiagul pribegiei sale, având pe față același zâmbet curat ca în toată viața.

După optsprezece ani, unul dintre ucenicii lui, vrând să-i mute cinstitele moaște la Râșca, a venit cu căruța la Piatra Neamț și, dezgropându-le și punându-le într-un sicriș, a pornit la drum. Dar, prin dumnezeiasca rânduială, căruța nu a ajuns la Râșca, ci la mănăstirea Văratice.

Sfântul Gheorghe Pelerinul a viețuit în smerenie și osteneală, fiind propovăduitor, prin viață și prin cuvânt, al Evangheliei lui Hristos, pentru care a fost hărăzit de Dumnezeu cu bogat har, prin care a săvârșit minuni și vindecări, atât în vremea vieții pământești, cât și după moarte, fiind cinstit de credincioși. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din 5 octombrie 2017 l-a trecut în rândul Sfinților, cu zi de pomenire la 17 august.

Așadar, azi, 17 august, ziua sfântului, singurul din calendar numit Pelerinul, vă invit să petreceți cu acesta, fie citindu-i viața, fie în rugăciune sau în pelerinaj la unul din locurile în care acesta a trăit sau s-a rugat: Piatra Neamț, Sihăstria, Văratice. *(Sursa informațiilor-doxologia.ro) ❖*

Sfânta Cuvioasă Olimpiada de la Văratice

A treia dintre sfințele de la Mănăstirea Văratice este Schimonahia Olimpiada (1757-1842), ctitora mănăstirii.

A fost canonizată ca sfântă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința sa din 1 iulie 2025, cu titulatura „Sfânta Cuvioasă Olimpiada de la Văratice” și prăznuirea în ziua de 17 august

Născută într-o familie de preoți din Iași, după moartea soțului său a ales calea monahală la Măn. Topolnița din ținutul Neamț, unde a fost tunsă în monahism sub numele de Olimpiada.

Nemulțumită de starea mănăstirii, i-a cerut îndrumare Sf. Cuv. Paisie de la Neamț, care i-a poruncit să caute un loc mai potrivit pentru viața monahală, alături de schimonahia Nazaria. Urmand și sfatul Cuv. Iosif Pustnicul, au ales pădurile Văratecului, unde, în 1785, au început construirea unei biserici de lemn și a unui așezământ monahal. În 1787, călugărițele din Măn. Topolnița s-au alăturat noului schit, sub

egumenia maicii Nazaria.

Pe măsură ce obștea creștea, biserica inițială a devenit neîncăpătoare, iar

schimonahia Olimpiada a strâns fonduri pentru construirea uneia mai mari. În 1808 a fost finalizată biserica cu hramul Adormirea Maicii Domnului, iar în 1817, tot prin contribuția sa, s-au ridicat o biserică de lemn la cimitir, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, zidul de incintă și chilii pentru călugărițe.

Deși a refuzat de mai multe ori funcția de stareță, considerându-se nepregătită, în 1822 a acceptat să conducă mănăstirea, care ajunsese la peste 300 de călugărițe. După moartea Cuv. Iosif, în 1828, s-a retras din stareție, dar în 1834 a fost aleasă din nou și a rămas în această slujire până la trecerea sa la Domnul, în 1842, la vârsta de 85 de ani. *(doxologia.ro) ❖*

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 AUGUST 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 20.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 22.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 23.08	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 24.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie